

tilbage var Mejeriet ganske anderledes oppe i Holsten eller Slesvig og der sønderpaa end høs os, og først da begyndte vi derfra rigtig at lære Mejeridrift, og det havde i den Stad sat sig fast, at skønt det nu er saa mange Aar siden, vi mistede Hertugdømmerne, og vi ikke have noget mere med Kiel at gøre, er dette Smør dog den Dag i Dag saa indarbejdet og har et saadant Renomme paa det engelske Marked, at de komme endnu til vore Smørefspportører og sige: Maa vi bede om dette Mærke, og derved forstaa de noget af det bedste og fineste Smør, som kan sælges fra Danmark. Nu have vi altsaa set, hvorledes det gaar til i det praktiske Liv, og vi se altsaa, at der gaar det ganske anderledes til, end naar man kun skal til at bruge disse Sager i Teorien. Nu benægtede den højtærede Indenrigsminister ganske vist, at svensk Smør bliver indført her i Danmark og igen udført som dansk Smør. Det kan jo være meget godt at benægte det, og det kan være, at det ikke gaar saa meget i Svang nu som før, men vi have ikke noget at beklage os over i det Stykke. Der er Eksportører, der over for mig, allerede for Aar tilbage, have forklaret, at det gik til paa den Maade, at vi her i Danmark for en Række Aar siden — det vide vist alle Landmænd i denne Sal — havde det saaledes, at naar vi vare komne hen i Februar og Marts Maaned, kom den Tid, hvor næsten alle Køerne kælvede, men nu ere vi jo gaaede over til, at de begynde at kælve, helst naar de komme ind om Efteraaret, fordi det, efter den Jordringsmaade, som nu bruges, er den største Fordel for os. Men derved fremkommer der nu en Tid om Foraaret, hvor man her i Danmark har meget saa nymalkende Kør, og vi vide jo alle, som have med Smør at gøre, at det er en meget vigtig Sag, om der er Mælk af nymalkende Kør imellem. Nu er det blevet mig meddelt af danske Smørefspportører, navnlig her i København, at de, inden for det Tidsrum, da der ingen Kælving finder Sted, for at kunne levere gode Varer til England, maa ty til Sydsværitge, men det have vi altsaa ikke haft nogen Skade af, men kun Fordel. Skulde vi nu ved at vedtage et Lovforslag som dette bidrage til at staae noget, som fra Dag til Dag har vist sig i Praxis at være til Gavn for alle Parter? Det tror jeg ikke vilde være i Landmændenes Interesse, og derfor kan jeg ikke se andet, end at hvis det ikke skal paabydes som obligatorisk, er der ikke meget ved dette Lovforslag. Smidfertid kan jeg ikke indse, at der er stort at sige til det Lovforslag af dem, som ere Modstandere

af det, hvad jeg for øvrigt ikke er. Jeg er ikke nogen Modstander af Tanken i Loven. Naar der er Tale om at kunne gavne det danske Smør paa det engelske Marked, saa er jeg fuldt ud med dertil, men naar jeg ser den fra Lovens Modstanderes Standpunkt, kan jeg ikke se, at denne Lov vil saa grumme stor Bønyttelse, og hvis den skulde blive benyttet — og nægtes kan det jo ikke — saaledes som det blev antydet af den højtærede Indenrigsminister, nemlig paa den Maade, at daarlige Smør fik Nationalmærket, vilde det kun blive til Skade for os, hvad der jo ikke er Forslagsstillernes Mening.

Det ærede Medlem for Københavns 7de Valgkreds (C. Hage), kom i Slutningen af sin Tale til at sige til Forslagsstillerne, at de ikke skulde være saa nervøse, at der i dette Lovforslag laa ligesom en vis Sagen efter at vaske Pletter fra tidligere Tid af sig. Jeg har en bestemt Følelse af det, i alt Fald for nogle af Forslagsstillernes Bedkommende, men det vilde jo være fuldstændig uret at tage Forslagsstillerne og samle dem under et, thi over for de ærede Medlemmer fra Julebjerg (H. Hansen) og fra Lejre (D. Hansen), hvilken sidstnævnte den Gang ikke var Medlem af dette Ting, og som nu staa paa det samme Standpunkt, som vi den Gang stode paa i Smørsagen, kunne vi jo ikke have noget at bebrejde dem fra den Tid; men jeg fik en levende Følelse af, at den ærede Ordfører var nervøs, og det glædede mig for saa vidt i højeste Grad, at dette er kommet frem, for jeg har der set en Strømning, som er bleven stærkere og stærkere i vort Folk, den nemlig, at der i Lovgivningen i endnu højere Grad end hidtil maa tages Hensyn til vort Landbrug, og der har jo den ærede Ordfører som en Mand, der ikke har noget imod altid at være med Vinden, mærket, at nu blæste Vinden fra den Kant, og det skal jeg være den sidste til at bebrejde ham, det skal han have Tak for, men jeg synes, at det var Synd, hvad han jagde, da han indbragte Lovforslaget, om de Mænd, som dog ere Medforslagsstillere af Lovforslaget. Det er jo saaledes efter vor Forsretningsorden, at naar en Forslagsstiller indbringer et Lovforslag, kan han sige lidt, og han kan sige meget, men man har ikke noget lovligt Middel til at sige noget til det, som et Medlem siger, naar han indbringer et Lovforslag, og jeg skal derfor nu tillade mig at minde om, hvad det ærede Medlem sagde, da han indbragte Lovforslaget, da jeg ikke den Gang havde Lejlighed dertil. Det vidner for mig om, at det ærede Medlem for Københavns 7de Valg-